

[Tyroll.]

af tryksager eller direkte overtalelsesforsøg søger at formå de arbejdsvillige til at opgive at arbejde for den pågældende virksomhed, eller der kan være tale om endnu mere direkte pressionsmidler som f. eks. offentliggørelse af navnene på de arbejdsvillige. Det er for mig helt klart, at sådanne handlinger ikke bør være strafbare, og de er da heller ikke omfattet af de gældende strafferegler. . . . Det bør vel også være rimeligt at sige, at der er grænser for, hvor meget der skal og bør kriminaliseres i forbindelse med sådanne problemer.«

Det har ikke på baggrund af disse udtalelser været muligt at få ministeren til at bekræfte, at han vil sørge for en ændring af de strafferetlige regler i tilfælde af, at retssagen mod BT-klubbens formand og næstformand munder ud i en domsafsigelse, der går tillidsfolkene imod. Ministeren svarede, at der ikke kan drages nogen slutning af de citerede generelle bemærkninger til den nu foreliggende sag.

Af svaret kan man få det indtryk, at udtalelserne fra den omtalte debat ikke står til troende længere. Derfor finder jeg det nødvendigt at spørge ministeren direkte om indholdet i de tidligere udtalelser og uden at knytte spørgsmålet direkte til den verserende sag. Det vil blot give ministeren anledning til at undvige spørgsmålet under henvisning til adskillelsen mellem den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt, en adskillelse, der reelt ikke eksisterer. De tre instanser bliver brugt i flæng mod arbejderklassens kampmidler, alt efter hvad der passer bedst i de magthavendes kram. Lovgivningsmagten bliver brugt mod indgåelsen af overenskomster, den udøvende magt til kriminalisering af den fysiske blokade, og den dømmende magt forsøges nu brugt til at nedgøre endnu et af de hævdvundne kampmidler, offentliggørelsen af navnene på skruerbrækkere eller strejkebrydere.

Arbejderklassen har krav på at vide, hvilke ændringer den socialdemokratiske regering foretager i sine holdninger til kampmidlerne, så at regeringen kan dømmes på sine handlinger.

Justitsminister *Orla Møllers* svar (26/7 77):

Ved besvarelsen af et spørgsmål den 17. juni i år gav jeg bl. a. udtryk for, at jeg ikke fandt det rigtigt at udtale mig om spørgsmål i forbindelse med den retssag, som er indledt mod medlemmer af BT-klubben.

Jeg er fortsat af den opfattelse, at jeg som justitsminister ikke bør udtale mig om, hvorvidt en bestemt handling kan karakteriseres som en overtrædelse af straffelovgivningen, når spørgsmålet verserer for domstolene.

Af *Tyroll* (VS) til justitsministeren (15/6 77):

»Kan ministeren bekræfte, at han agter at tage initiativ til at ændre straffereglerne, i tilfælde af at retssagen mod BT-klubbens formand og næstformand munder ud i en domsafsigelse, der går tillidsfolkene imod?«

(Spm. nr. 307).

Begrundelse.

I forbindelse med blokadedebatten i folketinget i 1975 sagde justitsminister *Orla Møller* bl. a. (30/10 1975, spalte 787 og 788):

»Det er velkendt, at der i forbindelse med strejker og blokader kan forekomme en lang række aktiviteter, hvorved arbejdsvillige uden anvendelse af fysisk magt søges hindret i at udføre arbejdet på den pågældende virksomhed. Der kan være tale om almindelig agitation over for de arbejdsvillige, der kan være tale om opstilling af vagter, der ved uddeling af tryksager eller direkte ved overtalelsesforsøg søger at formå de arbejdsvillige til at opgive at arbejde for den pågældende virksomhed, eller der kan være tale om endnu mere direkte pressionsmidler som f. eks. offentliggørelse af navnene på de arbejdsvillige. Det er for mig helt klart, at sådanne handlinger ikke bør være strafbare, og de er da heller ikke omfattet af de gældende strafferegler. . . . Det bør vel også være rimeligt at sige, at der er grænser for, hvor meget der skal og bør kriminaliseres i forbindelse med sådanne problemer.«

Konsekvensen af disse udtalelser burde være, at den politimæssige undersøgelse mod BT-klubben aldrig var blevet iværksat. Da det er sket på justitsministerens foranledning, må det forventes, at justitsministeren tager konsekvensen af sine udtalelser. Det kan selvfølgelig ikke være tilfældet, at landets justitsminister i en debat i folketinget giver udtryk for, at et kampmiddel er lovligt – og dermed giver arbejdspladserne forventninger om at kunne anvende dette kampmiddel – for derefter i en senere debat og konkret handling at medvirke til at hive arbejdere i retten, fordi de har benyttet sig af adgangen til at anvende dette kampmiddel.